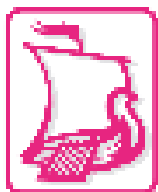

ЖУРНАЛ ВИЗНАНО ПЕРЕМОЖЦЕМ КОНКУРСУ "СВІТОЧ ПРИДНІПРОВ'Я"

ВСЕУКРАЇНСЬКИЙ ЩОМІСЯЧНИК

ВИХОДИТЬ 3 ЛИПНЯ 1991 р.

БОРИСТЕН

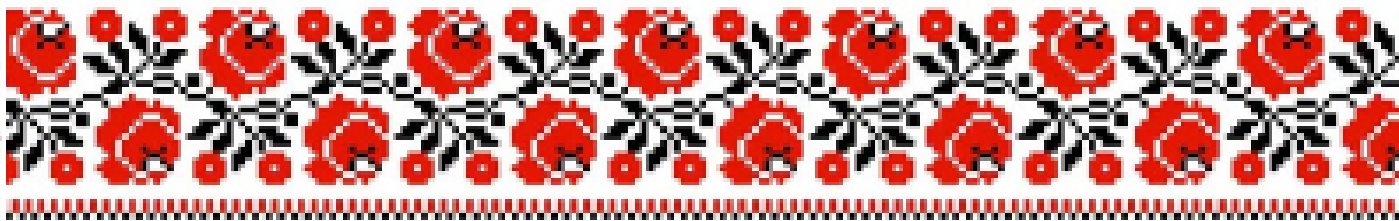
2023 рік

№ 11(384)

ЛІТЕРАТУРНО-МИСТЕЦЬКИЙ, ПУБЛІЦИСТИЧНИЙ
ТА НАУКОВО-ПОПУЛЯРНИЙ ЩОМІСЯЧНИК

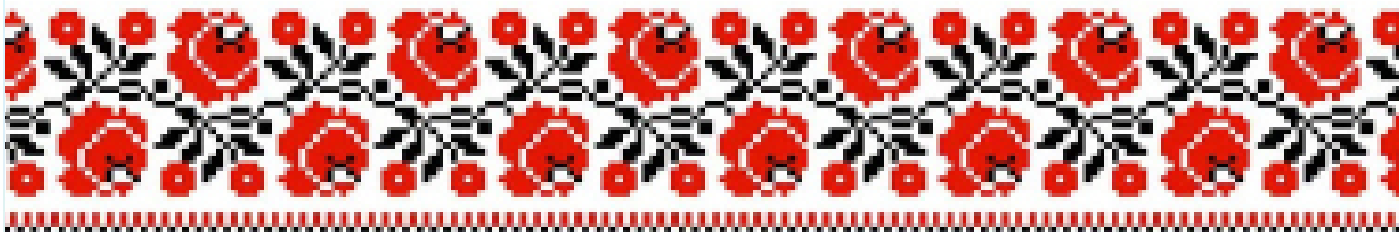
Українці в усьому світі відзначили жалобну дату - 90-річницю Голодомору-Геноциду нашого народу. Про те як пройшла така жалобна імпреза на Флориді (США) читайте у цьому числі. На світлині Юрія Шевчука модератор заходу знана громадська діячка Віра Боднарук.

“У всіх народів мова — це засіб спілкування, у нас це — фактор відчуження. Не інтелектуальне надбання століть, не код порозуміння, не першоелемент літератури, а з важкої руки Імперії ще й досі для багатьох — це ознака націоналізму, сепаратизму, причина конфліктів і моральних травм. Людина розмовляє рідною мовою, а на неї озираються...”

“Нації вмирають не від інфаркту, спочатку в них відбирають мову”

Ліна Костенко

«Бористен (Борисфен)» — незалежний і недержавний український науково-популярний щомісячник, який висвітлює наукові, культурні, соціальні, історичні події. Видавцем і засновником часопису є Дніпровська міська громадська організація «Товариство шанувальників журналу „Бористен“», голова правління письменник і видавець Фідель Сухоніс.
Видавець: Дніпровська міська громадська організація «Товариство шанувальників журналу „Бористен“»

Серія КВ, реєстр. номер 16084-4556 ПР. Рік видання двадцять перший. Постановою президії ВАК України від 9 квітня 2008 року за № І-05/4 журнал внесено до переліку наукових фахових видань України, у яких можуть публікуватись основні результати дисертаційних робіт з історії, філології, політичних наук, мистецтва та культурології.

Редакція не завжди поділяє думку авторів і не несе відповідальності за недостовірність опублікованих даних. Редакція не несе відповідальності перед авторами і/або третіми особами і організаціями за можливу шкоду, нанесену публікацією статті. Редакція має право скоротити матеріал без згоди автора. Редакція сплачує гонорари тільки за матеріали, які замовлені авторами.

Представництва редакції:

У США: Promethean's Retort P.O.Box 35
Lyndhurst, N.J. 07071-0035 USA

З релігійних справ у США та Канаді: Mr. V. Babanskyj, 74 Oakrige, Watchung, N.J. 07069, USA;

У Ізраїлі: Svitlana Glaz, Arie Rubin, 18\I, Lod, Israel

У Польщі: Juri Hawryluk, skr. poczt. 55, 17 – 100 Bielsk Podlaski, Polska

Адреса журналу «Бористен»: Адреса редакції
а/с № 791, 49008 м. Дніпро, Україна
Телефон: (050) 340 - 28 - 27
e-mail: fidelsukhonis@gmail.com

Електронні версії журналу borysten.com.ua

Долучайтесь до нас у соцмережі
facebook.com/borysteninfo

Верстка\дизайн
журналу „CatArt”
Видавець
Видавничо-поліграфічний
центр
вул. Воскресенська, 11
49000 місто Дніпро
Україна

Папір офсетний.
Друк цифровий
Щомісячник,
наклад:
1500 примірників

“Адреси доброти”

ДОРОГІ ЖЕРТВОДАВЦІ!

Ви добре обізнані з тим наскільки зараз загрозлива ситуація з огляду на повномасштабне вторгнення Росії в Україну. А тому найбільш важливим нині є допомога Збройним Силам України і потерпілим від агресії Моксель-Московії. Наш земний уклін **Товариству Української мови в США** за княжу пожертву для постраждалих в російсько-українській війні та **Фундації імені Івана Багряного** за добровільний даток для українських воїнів.

Ми щиро вдячні Вам за цікавість історичною Батьківщиною. Правдиво бажаємо Вам всіляких гараздів та гарного самопочуття!

Влас.інформ.

----- Зміст -----

Стор.1 Адреси доброти

Стор.2-3 90-річниця
Голодомору-Геноциду на
Флориді

Стор.4 Василь Ней пішов у
вічність

Стор.5 Вишанували
письменницю Ніну Шмурикову-
Гаврилюк

Стор.6-7 ВІДЗНАЧЕННЯ
90-ЛІТТЯ ГОЛОДОМОРУ
В СИРАКУЗАХ

Стор.8 Колонка редактора
Стор.9-11 Новини “Бористену”

Стор.12-13 «Поетична
вітальня»

Стор.14-15 ФЕЄРИЧНА
«БУКОВИНА АВТЕНТИЧНА»!

Стор.16-18 КАЛЕЙДОСКОП
ДИТЯЧОЇ ТВОРЧОСТІ

Стор.19 Кросвод від
“Бористену”

Стор.20-26 Наша Церква

Долучайтесь до нас у
соцмережі

facebook.com/borysteninfo

Ще більше цікавої
та актуальної
інформації на
нашому сайті
borysten.com.ua

90-річниця Голодомору-Геноциду на Флориді

Українська громада південно-західної Флориди гідно відзначила 90-ті роковини великої трагедії українського народу-Голодомору 32-33 рр.- в неділю 19-ого листопада. Соборну панахиду відправили о. Олег Сацюк та о. Дмитро Касіян в церкві св. Андрія при Українському Релігійному та Культурному Осередку в Норт Порті, Флорида. Члени Громадського Комітету тримали засвічені свічки під час панахиди. Опісля всі члени громади зайшли до святочно-прибраної залі на перекуску та коротку програму.

Голова Громадського Комітету Віра Боднарук привітала присутніх та коротко згадала про старання Сталіном та його комуністичним урядом усунути увесь спротив до колективізації в Україні та знищити українців, як національну групу. Так було знищено 10 і пів мільйонів невинних українських людей, де одна третя були діти. Цю трагедію не було замовчено в діаспорі, де очевидці Голодомору 32-33 рр та науковці докладали багато зусиль, щоб правда про цю трагедію дійшла до всього світу. Офіційне відзначення пам'яті жертв Голодомору 32-33 рр. було встановлено Президентом Ющенком в 2008 р. на останню суботу в листопаді.

В 2008 році було зібрано враження дітей і молоді, народжених в незалежній Україні, про Голодомор. Ця молодь чула про Голодомор від своїх бабусь чи дідусів, або від учителів у школі.

Вірш із цієї збірки «33 рік-дитинство мого прадіда» Аліни Сімашко прочитала Оля Бабчук, а враження Валентини Василенко від розповіді читала Леся Попель. Святочне слово про Голодомор-Геноцид 32-33 рр. виголосив широкознаний суддя федерального уряду Сполучених Штатів Америки, Його честь Богдан Футей. Він підкреслив правові визнання Голодомору-Геноцидом універсально.

Присутні були запрошені оглянути карту України, де позначено хрестиком пам'ятники жертвам Голодомору по всій території України. Свято закінчилося українським гимном «Ще не вмерла Україна».

Щира подяка членам Громадського Комітету, які постаралися за успішне переведення відзначення 90-ої річниці Голодомору-Геноциду 32-33 рр.: Дарія Томашоска, Анна Мацілінська, Богдана Пужик, Катя Стецюк, Богдан Боднарук, Леся Попель, Євген Томашоский, Галя Лісничка, Клара Шпічка, Ліда Білоус, Віра Боднарук і Юрій Шевчук (фотограф).

Віра Боднарук, голова
Громадський Комітет
Його честь Богдан Футей-суддя федерального уряду США

«Вічная пам'ять»

Василь Ней пішов у вічність (1921-2023).

Від Романа Нея я останньо отримав сумну вістку, що його батько Василь Ней, що проживав у Сідней в Австралії, пішов у вічність 16 вересня 2023 року.

Одною з причин було ускладнення, пов'язане зі станом після COVID-19. Василь Ней народився 23 лютого 1921 року в Горайці на Любачівщині. У 1942 році його вивезли на примусові роботи до Німеччини. У пана Василя був брат і три сестри. Його батьки та рідні були виселені на Україну, в район Тернополя, у 1946 році. Після виїзду з Горайця в 1942 році він більше ніколи не повертався до Польщі.

У Німеччині пан Василь познайомився зі своєю майбутньою дружиною Катериною, з якою і їхньою дочкою Одаркою вони прибули в Австралію в 1949 році. Там він купив землю, збудував хату, в якій прожив усе своє життя. У цьому будинку пані Катерина і пан Василь Ней виховали дочку і трьох синів в релігійному та патріотичному дусі.

Пан Василь в Австралії дуже багато працював у сфері громадської діяльності. Він брав участь у різних заходах, зокрема у будівництві церкви на передмісті Сіднея. Редактор П. Лоза, з «Нашого слова», який провів інтерв'ю з паном Василем, цитує запис щодо ювіляра в австралійській католицькій газеті під назвою

«Церква і життя»: «Громадський діяч, меценат, почесний житель села Великий Грибочок, щирий українець, основоположник та збирач коштів на створення меморіального музейного комплексу Яровлава Стецька. Добродій та жертводавець на різні громадсько-церковні справи».

Він постійно цікавився життям українців в Польщі, та неодмінно передплачував «Наше слово». Коли Адам Бобрович працював над обширною публікацією під назвою "Гораєць" („Gorajec”, Pasłęk 2021), монографією рідного села пана Василя, він намагався допомогти у зборі матеріалів. Той, хто пише ці рядки, був у контакті з паном Василем протягом останніх кількох років, зокрема через те, що Василь Лашин, батько автора цього тексту, також родом з Горайця. Я зберіг щирі святкові побажання, які від пана Василя отримав.

У розмові з ред. П. Лозою на питання запитуючого, чому пан Василь завдячує довге життя, відповів, що, можливо, це через те, що він у житті не курих і не вживав алкогольних напитків. Він також здорово харчувався (інтерв'ю відбувалося з нагоди 101-річчя народження).

Завершуючи цей короткий спогад, я б хотів висловити гордість тим, що син Гораєцької землі так гідно представляв її десятиліттями на австралійському континенті.

Син Роман написав мені 18 листопада цього року: «Пробувши чотири роки окремо від коханої дружини Катерини та двох років доньки Одарки, Василь знову з ними».

Нехай земля, на якій Він прожив більшість свого дорослого життя, буде Йому легкою.

Для підготовки цього спогаду використано серед інших обширне та цікаве інтерв'ю ред. П. Лози з Ювіляром («Наше слово», 14 січня 2022, № 2, дост. за посил. 18.11.2023 - <https://nasze-slowo.pl/na-vasylya-pro-nashogo-vasylya/>).

Стефан Лашин

«Спеціально для «Бористену»

Вшанували письменницю Ніну Шмурикову-Гаврилюк

У Хмельницькому відбулося триденне відзначення 70-річчя письменниці Ніни Шмурикової Гаврилюк.

7-ого листопада відбувся творчий захід у Хмельницькій обласній бібліотеці, щоб вшанувати письменницю. По Зоот було встановлено зв'язок із місцевостями де виростала і навчалася письменниця-село Бабушки, Житомир, Чернівці. До бібліотеки завітали педагоги із ліцею No 13 де письменниця вчителювала багато років, письменники, композитори. Звучали вірші у виконанні учнів середніх і старших клас, лунали пісні на слова письменниці: «Місто наших мрій» (пісня про Хмельницький), «Вересневе свято», «Несказані слова», «Подаруй мені, милий, зорі». Захід пройшов успішно, без сигналу тривоги ховатися у бомбосховищі.

8-ого листопада у Хмельницькому обласному літературному музеї відбувся творчий вечір письменниці: «Я всю красу у рими пересилаю» до 70-річчя з дня народження письменниці. На гостиню завітали колеги-письменники, шанувальники її творчості. Лунали теплі слова привітань, поетичні та музичні подарунки. Ювілярка долучилася до процесу «дарувань» і презентувала літературному музею свою нову книгу «Мозаїка ритмів».

9-ого листопада у Хмельницькій обласній бібліотеці для дітей ім. Шевченка відбувся творчий захід для молодших клас. Діти читали вірші поетеси, розігрували сценки і виконували пісні, відгадували загадки, долучалися інтерактивних ігор. По Зоот з Америки авторку вітала художниця Олена Бабенко, яка ілюструвала її книги. Ювілярку прийшли привітати представники Департаменту Освіти і Науки Хмельницької міської ради.

Товариство Української Мови щиро вітає просвітянку Ніну Шмурикову Гаврилюк і бажає дальших успіхів у її невтомній літературній праці. У минулому ТУМ допомагав фінансово у виданні дитячих книжок авторки.

Віра Боднарук, голова

Товариство Української Мови-США

Фото (із архіву Боднаруків): Відзначення в Хмельницькому Літературному Музеї

ВІДЗНАЧЕННЯ 90-ЛІТТЯ ГОЛОДОМОРУ В СИРАКУЗАХ

Цієї осені минає трагічна для Українського народу 90-та річниця Голодомору. Українці, де б вони не жили, кожного року вшановують жертв сталінського геноциду в Україні. Це їхній обов'язок. Безумовно, треба подбати про те, щоб майже всі народи світу визнали Голодомор 1932-1933 року геноцидом Українського народу та засудили його московських організаторів і виконавців.

До загальноукраїнського відзначення цієї трагедії і цього року приєдналися українці міста Сиракузи в штаті Нью-Йорк. Подбав про це місцевий відділ Українського Конгресового Комітету Америки, який очолює пані Ліда Буняк. Тому, що це був робочий день 9-го листопада, на вшанування жертв Голодомору зібралося лише понад 40 осіб.

Між нами були представники місцевої американської державної адміністрації, тож пані Ліда вела програмою англійською мовою. Першим коротко про фізіологічний і психологічний наслідки Голодомору говорив д-р Борис Буняк – колишній голова Українського Лікарського Товариства Північної Америки (УЛТПА) та член Американського Комітету Голодомору й ініціатор нинішньої проклямації. Промовець назвав Голодомор одним із найтемніших розділів в історії людства. У висліді Голодомору, який здійснив московський режим, загинуло від семи до десяти мільйонів українців, -- сказав промовець. Росія приховувала правду про здійснений геноцид і досі її приховує та применшує наслідки скоєного злочину. Догоджуючи московським

злочинцям, американський журналіст Волтер Дюранті свідомо брехав, що в Україні Голодомору не було.

Тим часом наслідки Голодомору й досі відчувуються в українському суспільстві. У Радянському Союзі навіть не можна було говорити про Голодомор. Зацекарали. За Голодомор ніхто не покарав злочинців. Сьогодні режим Путіна навіть не приховує своїх злочинів супроти України та українців. На думку д-ра Буняка, Путін продовжує сталінський геноцид в Україні. Найвищий час, щоб вільні країни Заходу зрозуміли, що потурати московським терористам не годиться. "Ми не можемо дозволити, щоб нецивілізовані перемогли цивілізованих", -- підсумував промовець.

Другим промовцем був Гриць Лісничий – заступник голови місцевого відділу УККА та громадський діяч і нащадок жертв Голодомору, який зворушливо говорив про ефект Голодомору в його родині через десятиліття. Ті, хто пережив страхіття голоду, молились за померлих, вшановували їх, робили все можливе, щоб пам'ять про Голодомор і терор усе зберігалася в поколіннях. Останнім промовцем була проф. Тетяна Гранчак з Києва, яка робить дослідження в Сиракузькому університеті та викладатиме курс "Історія України в європейському контексті". Темою доповіді вшановної гості були паралелі Голодомору та нинішня війна в Україні. Професор заявила, що штучний голод в Україні був карою для українців за їхні визвольні змагання та державницькі аспірації. На її думку, у висліді геноциду загинуло понад три (?)

мільйони людей. Від голоду вимирали цілі села, а на їхнє місце привозили росіян. Тепер нащадки тих росіян гордяться, що їм вони мають нагоду здійснювати геноцид в Україні. Покликуючись на знаного в Україні історика Ярослава Грицака, вчена порівняла війну Росії проти України з війною старовинної Персії проти демократичної Греції. Поразка України була б кінцем цивілізації, -- підсумувала професор і подякувала українській громаді за поміч Україні, а посадникові Волишеві за підтримку України та підписану ним проклямацію "День пам'яті жертв Голодомору". Разом ми переможемо!

З черги ведуча програмою представила достойного Бена Волиша -- посадника нашого міста та приятеля українців, який прочитав підписану ним проклямацію, а присутні схвалили її рясними оплесками. У проклямації м.ін. знаходимо пояснення українського слова голодомор як убивство голодом. Число жертв Голодомору подано від семи до десяти мільйонів.

Програму відзначення 90-ліття Голодомору двомовно закінчив молитвою о. Василь Колопельник -- парох української греко-католицької церкви свв. Петра і Павла з сусіднього міста Обурн. На пам'ятку про нинішню подію присутні фотографувались із посадником Сиракуз, подивлялись гарно влаштовану виставку про Голодомор, про яку подбали Ліда і д-р Борис Буняки з цієї нагоди. На застелених столах горіла свічка, був хліб і вода, колоски пшениці та всяка література про Голодомор.

До речі, д-р Борис Буняк окремо говорив про Голодомор на сходинах Спільноти Української Молоді Америки та на сходинах Пласту. Крім того, в українських церквах намічено панахиди за жертв Голодомору та насильства 30-их років. Відзначення 90-ліття Голодомору в Сиракузах відбулося гарно, достойно та успішно.

Група учасників відзначення 90-ліття Голодомору в Сиракузах із посадником Б. Волишем (тримає проклямацію). Зліва: Ліда Буняк, д-р Борис Буняк, о. Василь Колопельник і Гриць Лісничий; справа -- о. Микола Андрушків. Перша справа проф. Тетяна Гранчак.

Микола Дупляк

"Колонка редактора"

ДВА ФІДЕЛЯ

Це той випадок коли здавалося б другорядне може мати для тебе особливий зміст. Поряд зі мною боєць ЗСУ з позивним Фідель. Йому 42 роки, буквально днями у нього народилася донька. Бережи себе, Фідель!

Дніпрянин Микола - боєць 128 бригади. До 24 лютого він жив звичайним життям, думав про роботу та переїзд і роботу за кордоном. Але потім не вагаючись пішов воювати. А до студії він приїхав не з передової, а з пологового будинку! Бо в нього народилась донечка Аліса!

Письменників Дніпропетровщини поєднали дороги

Письменники Січеславщини активно долучились до написання радіо диктанту «Дороги України». Адже вважають, що цей день єднає націю духовно.

**Олена Федіна-Ляшенко та
Володимир Кільченський.**

Разом не збирались. Кожен писав там, де була змога, бажання або й запрошення. Заступник голови правління ДОО НСПУ Еліна Заржицька мала честь представляти літературну громаду в Дніпропетровській ОВА. Писати його зібралися представники обласної влади, освітяни, бібліотекарі, письменники та студенти.

Членкиня секції літератури для дітей та юнацтва «Джерело» при ДОО НСПУ Лариса Омельченко радіодиктант писала в актовій залі Підгородненської міської ради, разом з працівниками цього закладу та з колегами з Будинку культури.

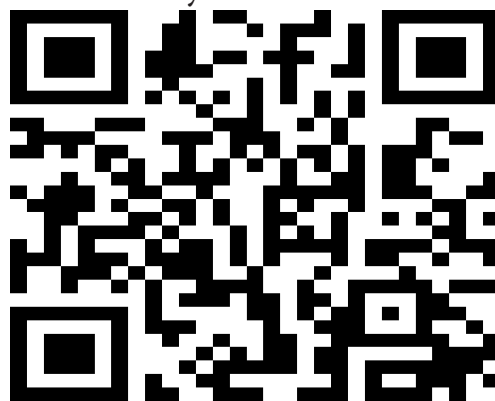
Членкині НСПУ Олена Ляшенко - Федіна та Наталія Дев'ятко писали разом із колегами-освітянами, в Дніпровській академії неперервної освіти. Поетка й також освітянка Олеся Омельченко вдома допомагала писати радіодиктант онучці першокласниці Ріті Козловіч, бо школярки області зараз перебувають на канікулах.

Вдома писали заступник голови правління Володимир Кільченський та члени правління Євген Безус, Євгенія Яворська та Марія Дружко. Зазначимо, що Марія писала шрифтом Брайля.

Фідель Сухоніс зізнався, що писав текст із великим задоволенням, бо кожне речення відтворювало в пам'яті яскраві образи милої України.

Нагадаємо, що ДОО НСПУ у співпраці з КЗВО «Дніпровська академія неперервної освіти» ДОР» минулого року презентувало збірник диктантів за творами письменників Січеславщини.

Ознайомитись із книгою в електронному форматі можна тут:

Пресслужба ДОО НСПУ

Культура на часі

"Письменник і війна" - такою була тема розмови в студії дніпровського телеканалу "Відкритий" у авторській програмі Юлія Сирота. Позаяк розповіли про байки авторства Олени Федіної, з якими вона виступає перед діточками наших захисників, внутрішньо переміщених осіб, сиротами. Між іншим, нині одна з найктивніших членкинь Дніпропетровська обласна організація НСПУ готує спеціальну програму для таких аудиторій до дня Святого Миколая.

А між тим, з приємністю зміг зазначити, що більшість членів нашої організації, не просто розділяють з усіма українцями труднощі й жахи війни залившись в рідному краї, а й продовжують працювати. Хоч і не поділяю вислів "культурний фронт", бо справжній фронт він один - це передова і його тримають наша гордість та надія байці ЗСУ. Однак, літератори області вносять і свою лепту в загальну перемогу. Найперше продовжуючи працювати зі словом. І в такий спосіб доводять усьому світові, що українці мають свою культуру, свою мову й наші герої захищають не просто територію, а духовність європейської нації.

Програма
за посиланням тут

Друзі «Бористену»

Сподіваюся мені ще рано писати мемуари. Однак, коли такі за них візьмуся, то неодмінно не забуду Леоніда Рисіна. Ми не були близькими приятелями чи друзями. На загал, це було більше ділове спілкування. Я не один рік провадив на Дніпропетровському телебаченні сільськогосподарську тему і не мати, з огляду на це, до діла із засновником та керівником однієї з найбільших агрокорпорацій області "Степова", мені просто не випадало.

Попри нечасті зустрічі спілкування з Леонідом Рисіним завжди було цікаве

та змістовне. Український міський єврей, який думається мені вперше тримав у руках хлібний колос вже у зрілому віці, він організував доволі потужну насінєву агрокорпорацію, який присвятив більше 20 років свого, на жаль, не такого довгого життя.

Ось вже більше як півроку Леоніда Рисіна немає серед нас. Певен чимало людей сумують з цього приводу. Жаль і мені. Бо попри чимало відмінного у нашому світосприйнятті з покійним це була яскрава персона. Відхід таких завжди збіднює людську спільноту. Вічна пам'ять!

Фідель Сухоніс, шеф-редактор
Всеукраїнського щомісячника «Бористен»,
голова ДОО НСПУ

«ПОЕТИЧНА ВІТАЛЬНЯ»

Микола Будлянський народився в селі Державнівка Носівського району Чернігівської області. Закінчив факультет журналістики Київського державного університету імені Т.Г. Шевченка.

Член Спілки письменників України, заслужений журналіст України. Автор поетичних збірок «Калинові дощі», «Стежки і вишині», «Де починається любов», «Смак пізнього яблука», «Любов і вирій», «На рушниках натомлених вітрів», двох збірок новел та майже двох десятків художньо-документальних і публіцистичних книг.

Лауреат обласної премії ім. М. Коцюбинського та літературно-мистецьких імені П. Куліша, імені М. Гоголя, імені Г. Сковороди, всеукраїнської М.М. Чабанівського.

ТИ ОДНА ТАКА!... МЕЛОДІЯ ТИШІ

Скрапа зоря крізь теплі пальці
вишень,
І повні роси, як неспите диво.
Твої вуста коханням спрагло дишуть,
Твоя рука бринить в моїй щасливо.
Не треба слів, бо все за мить
минеться,
Розтануть чари вуст, очей і тиші...
Так голосно не бийсь, щасливе серце:
Незаймано цвіте зоря на вишині.

Любов – як зірка
І Всесвіт – дім.
Бузкова гілка
І тиші – грім.
– За всіх найкраща! –
Зухвалий сміх.
В душевних хащах
Блукає гріх.
Позірна скромність.
Слова – зерно.
І губ медовість,

І перс вино...
Бісівська сила
Порве світи,
Бо я вже – крила
І небо – ти!

СОНЦЕ НА СНІГУ
Тріщав мороз, а, може, й ні,
Була відлига.
І бігла нота по струні,
У пісню бігла.
Зігнулось небо у дугу,
Світлішав ранок.
Лежало сонце на снігу,
А сніг не танув.
І бралось серце холодком –
Розлука... звідки?
Ще гріла шибку пелюсткОм
Сніжинки квітка.
В нас мо', година, більше – ні.
Крихка ця спільність
Зродилась пісня й по струні
Текла у вічність.
Ну, що не так? Що не збагнув?

Що я не втямив?
...Лежало сонце на снігу,
А сніг не танув.

НА ХРЕЩЕНСЬКІМ МОРОЗІ

Як давно то було, що
здається вже сном.
Ти і я, і сніги мо', по плечі.
На тих чистих снігах
нам малює крилом
Жовту квітку зорі синій вечір.
Це мовчання важке.
Ще хвилинка й піду...
Така тиша довкіл незворушна.
Тільки чуть, як вітри
розгинають в саду
Змерзлі пальці старенької груші.
Уже мовлено все. Що тепер говорить
Про буденне, святе і про вічність.
Що залишимо ми?
Жовту квітку зорі
На стежині схололої стрічі.
Як давно то було! У зимовім саду
Ти і я на хрещенському морозі...
Ми із юні летим знов на стрічу оту,
Та ніяк долетіти не можем.

Як в той вечір бузки цвіли,
Як первісно нам місяць сявав!
Ти одна така на землі,
Більш у Бога таких немає.
Я зірвав для тебе зорю,
Розігнавши уперті хмари.
Запеклося моє «люблю»
На вустах, що нашіли жаром.
Шаленіли довкіл світи,
Ми літали у них двокрило.
Як світилася щастям ти
Од короткого слова «мила».
Вже ні стежок, ані доріг,
Ні легких відчуттів двокрилля.
– Як могла ти?
– А ти як міг?..
Розгубились в бузкових хвилях.
Повертайся хоча б у сні,
Я скажу, як колись, бо знаю:
Ти одна така на землі

Й досі в Бога таких немає.

ТВІЙ ДОЩ

Твій дощ прийшов до мене під вікно,
Прийшов вночі із наших днів
колишніх.
Красивий дощ з очима спілих вишень
Та ще й хмільний, як молоде вино.
Я вріс губами в шибку, щоб відчуть,
Як давня юність знову кров
бентежить.
Хоч знав: твій дощ мені вже не
належить.
Торкнувсь крапинки, та втекла, як
ртуть.
Ти відверталась скільки не гукав,
Казала всім: кохання за літами...
Чому ж бо дощ твій мокрими губами
Моє вікно до ранку цілував?!

«Інформує Товариство української мови – США»

ФЕЄРИЧНА «БУКОВИНА АВТЕНТИЧНА»!

Сумну чи веселу, ліричну чи жваву – українську народну пісню називають дзеркалом нашого життя. Саме таким світлим відображенням сього-дення з його минулим і майбутнім став, за словами відомого митця Миколи Шкрібляка, Бренд Чернівеччини – фестиваль «Буковина автентична»!

Отже, Міжнародний благодійний фестиваль (2-й етап, перший – у 2019р) імені Євгенії Ярошинської, якій 18 жовтня – 155 славних літ, від-бувся у Заставнівському Палаці культури, з ініціативи Заставнівської «Просвіти», під патронатом Буковинської «Просвіти», за співзасновницт-ва місцевих: Палацу Культури, Школи мистецтв і «Заставнівської волонтерської сотні».

ПОЛУМ'ЯНА КВІТКА БУКОВИНИ – ЄВГЕНІЯ ЯРОШИНСЬКА – ПЕРША УКРАЇНСЬКОМОВНА ПИСЬМЕННИЦЯ НА БУКОВИНІ, УЧИТЕЛЬКА, ГРОМАДСЬКА ДІЯЧКА, ПРЕДСТАВНИЦЯ ФЕМІНІСТИЧНОГО РУХУ У НАШОМУ КРАЇ – ГОРДІСТЬ ЗАСТАВНІВЩИНИ, ЧЕРНІВЕЧЧИНИ, УКРАЇНИ! ВІДОМА ФОЛЬКЛОРИСТКА – ЗБИРАЧКА ДАВНІХ, БУКОВИНСЬКИХ, НАРОДНИХ ПІСЕНЬ – У ЯКИХ БАЧИЛА МИНУЛЕ, СЬОГОДЕННЯ І МАЙБУТНЄ УКРАЇНИ! І БУЛА ТВЕРДА У ПЕРЕКОНАННЯХ, ЩО САМЕ ПІСНЯ СВОЄЇ ЗЕМЛІ ГАРМОНІЗУЄ ЛЮДИНУ, ДАЄ ЇЙ ЖИТТЄВУ ЕНЕРГІЮ, Є МІЦНИМ ЗВ'ЯЗКОМ ПОКОЛІНЬ І У ВСІ ЧАСИ ДОПОМАГАЛА УКРАЇНЦЯМ БОРОТИСЯ З ВОРОГАМИ!

Тож девіз пісенного форуму – СПІВАЄМО ЗА ГЕРОЇВ (точніше,

Герої співали голосами учасників Фесту), ДЛЯ ЗСУ! Мета – ДОПОМОГА ЗСУ від «Просвіти», вдячність за можливість збереження народного пісенства (продовження справи Є.Ярошинської), який у всі часи сприяв у боротьбі за нашу Незалежність і Свободу.

Грандіозний початок пісенного Дня Українського духу – на сцені 60 учасників хореографічної студії «Пролісок» комунального закладу «Палац культури та мистецтв» Заставнівської міськради (керівники Христина Бречко та С.Статусев) з неперевершеною патріотичною композицією – «Майбутнє України»! Ще одне відкриття Фесту-2023 – новостворений хор «Заставнівська «Просвіта» (керівник Ілля Гайдей) – висока майстерність виконання народоспіву! Як і ще – вже відомого усім – ХОРУ КАПЕЛАНІВ ПЦУ!

У Фесті-2023 взяли участь понад 20 колективів – народних і худож-ньої самодіяльності Буковини, громад Заставнівщини та з-за кордону – сусідньої Південної Буковини Румунії («Полонинка») та далекого, але дружнього народу Сакартвело (Грузія) «Господар» (Maspiindze-lo). Закор-донні гості вразили своєю любов'ю та підтримкою України – знанням давніх, забутих народних пісень! Триєдине дійство: 1. АВТЕНТИЧНЕ ВБРАННЯ поруч із сучасним наро-дним, яке «зустрічало» учасників і глядачів у фойє Палацу – результат праці місцевих майстринь (Любов Кіцан, Валентина Бурденюк, Софія Ті-лабова), ВПУ-24, ОЗЗСО м.Заставна, фотозони театру «Мандрівник», студ. «Світлячок»; 2. АВТЕНТИЧНИЙ РЕПЕРТУАР та – у сучасній обробці – блискучі

виступи всіх; 3.АВТЕНТИЧНА ЇЖА (пригощення голубцями («Заставнівська волонтерська сотня», голова Марія М'якота), начинкою, «бабою» (с.Дорошівці, Валя Янко з подругами), пампушками (с.Товтри, Галина Ба-рабаши, дві Марійки -- Сопівник і Рудейчук) — фестивальні акварелі з ба-гатством УКРАЇНСЬКОЇ ДУШІ!

Паралелі української музики 18-19-20-21 століть — музично-культурна, духовно-просвітницька пожива для учасників і глядачів!

Вражаючий різновид музичних композицій, танцювально-обрядових, театральнопобутових створювали справжнє автентичне раювання!

Цінителі феміністичного руху захоплено аплодували за міні-імпрезу — вручення Чернівецької обласної літературної премії ім.Євгенії Ярошинської знаній у краї поетеси, що родом із с.Чуньків, Марії Гаврилюк-Бужняк. Премія заснована для літераторок обласною «Просвітою», яку вручали Іван Дерда та Світлана Масловська.

Унікальним явищем глядачі назвали бойовий танець-родзинку — «Ржавинецький пляс», який 16 хлопців (с.Ржавинці) емоційно проживали на сцені, традиційно, як це було за язичницьких часів.

Високі позиції Фесту, аншлаг залу на 600 місць, яскраві враження, не-ймовірна насолода дали такий результат у благодійних скриньках :

67 855 грн. 1 000 дол. 500 євро!

«Просвіта» щиро вдячна керівнику Будинку офіцерів Чернівців Антону Смоку за високопрофесійне звукове забезпечення Фесту!

Інформаційну підтримку -- ГО УНІА та газета "Голос краю".

За феєрію емоцій -- усім АРТИСТАМ-УЧАСНИКАМ, професійним ве-дучим — Василю Барабашуку, Марині Стрельниковій, помічницям Олександрі Поліщук і Вікторії Ісепенко, які вручали ексклюзивні нагороди всім учасникам — дипломи та символічні медалі «Євгенії Ярошинської». Безумовно, уклін — народному артисту Іванові ДЕРДІ, зіркового гостю Олександрові КВАРТИ та чудовим ГЛЯДАЧАМ, які виражали своє захоплення, високу майстерність колективів і солістів палкими аплодисментами!

Буковинська пісня -- душевна пожива, яка завжди окрилює, надихає, зв'язує нас як міцна барвиста нитка на справжній вишиванці, що не рветься і не блідне, а всупереч часові і ворогам набуває ще яскравіших тонів! Такі благі наміри, такі музичні та народотворчі акварелі запевняли і пере-конували --

МИ -- НЕЗДОЛАННІ!

Дякуємо Богу, дякуємо ЗСУ, дякуємо всім за щирість і щедрість!

РАЗОМ ДО ПЕРЕМОГИ!

Світлана МАСЛОВСЬКА, голова Заставнівської «Просвіти»,
Чернівецька область

« Нашому роду немає переводу »

КАЛЕЙДОСКОП ДИТЯЧОЇ ТВОРЧОСТІ

«Я – особливий» так назвали учні 4-Б класу Верхньодніпровського ліцею №5 свою вже третю книжечку.

І дійсно, майже всі учні цього класу мають особливість не тільки помічати яскраві кольори природи, стосунки між людьми, а й уміють їх відобразити словами, а то й малюнками. І то не просто відобразити, а створити оповідання, де природа оживає, де дітки і їх домашні улюбленці, а то й тваринки з навколишнього середовища спілкуються між собою, інколи сваряться, але здебільш знаходять взаєморозуміння, допомагають одне одному, а ще й часто-густо дружать.

Це відслідковується від їхньої першої книжки «Пригоди навколо нас», створеною ще в другому класі, другої – «Візьму перо і спробую» – в третьому й до останньої – «Я особливий» – в четвертому.

Я познайомився з цим унікальним

класом і їхньою неперевершеною вчителькою Аліною Миколаївною Храпко в переддень Дня української писемності та мови.

Бібліотекарка Ірина Сергіївна Ушакова запросила мене на зустріч з цим класом до Верхньодніпровської міської дитячої бібліотеки.

І яке ж було моє щире здивування й захоплення, коли понад два десятка допитливих школярів, лісом піднятих рук для запитань, зустріли мене. Спочатку я подумав: «Мабуть, вчителька провела з дітками, як говорять, «відповідну роботу», і вони виконують настанови вчителя». Аж ні. Їхній щирий інтерес до моєї творчості і, взагалі, до мене, як до особи, був непідробним. Адже зустрілися люди, які займаються однією й тією справою. Я пишу оповідання, повісті й казочки. І дітки – теж. А вже згодом, коли прочитав їхні три книжечки, дійшов висновку, що велика частина казочок

та оповідань, створених школярами, гідна уваги широкого кола читачів. А подвижницька робота вчительки, її вміння налаштувати дітей на творчий процес, заохотити їх до літератури варта того, щоб розповсюджувати її досвід, як в межах громади, так і на теренах області.

У цій статті, на жаль, неможливо ознайомити читачів журналу з усіма творами двадцяти п'яти учнів. Але з деякими – я все ж спробую.

Найперше хочу звернути увагу на творчість тих учнів, котрі брали участь у створенні всіх трьох книжок. Це: Черненко Алевтина, Куницький Степан, Сергеева Ніка, Толстой Тимур, Бишевська Софія, Колобанова Марія, Мігорян Данило, Аполлонов Артем, Корнієнко Давід, Масюк Андріан, Бас Єва, Яценко Михайло Мігорян Дар'я, Анашкіна Анна, Фенік Аксенія, Кара Софія, Їхні твори пронизані любов'ю до мешканців навколишнього світу: не тільки домашніх улюбленців песиків і котиків, а й представників фауни рідного Придніпров'я. З не меншою любов'ю діти описують рослинний світ.

Ось, наприклад, як описує в своєму творі «Рятівна дружба» Голуб Надія: «В одному маленькому місті був невеликий садок. В цьому садку було багато різних рослин. Але всі рослини були дуже сумні і ніколи не розквітали, вони були тьмяними. Поруч з цим садком тік невеличкий струмочок. Йому було теж сумно, бо з ним ніхто не товаришував. Одного разу маленька кульбабка, що росла поруч зі струмочком, заговорила до нього:

– Чому ти такий сумний?

– Тому що зі мною ніхто не товаришує.

– Так давай будемо дружити.

Так і з'явилась дружба між ними. З того часу кульбабка почала брати у струмочка воду і розквітла. Інші рослини побачили, яка гарна стала кульбабка, і також почали товаришувати зі струмочком. З того часу зацвів весь садочок. Всі рослини жили зі струмочком дружно та більше ніколи не сумували.»

Або ось Черненко Алевтина в оповіданнячку «Весна»:

«Жили-були собі три брати. Одного звали Березень, другого – Квітень, а третього – Травень. Одного сонячного дня вони почали сваритися: хто з них найголовніший, найквітучіший та найтепліший. Цю сварку почула їхня матуся Весна. Та почала їх заспокоювати. Вона говорила, щоб вони ніколи не сварилися, бо вони доповнюють один одного, і без них ніколи не настане тепло, не будуть розквітати дерева та квіти, не прилетять пташки, тому що вони – це Весна!»

Іще невеличке оповіданнячко Бас Єви:

«Жили собі кіт та собака. Собаку звали Мичик, а кота Кичик. Вони дуже гарно товаришували. Одного разу вони побачили цукерку, що лежала на траві. Вони посварилися між собою, бо не змогли її поділити. Мичик жадібно ковтнув цукерку. Через годину йому стало зле. Кичик спочатку ображався, а потім йому стало жалко друга. Простив його, підійшов і пожалів. З того часу друзі ніколи не сварилися і ділили між собою все порівну.»

«Подарунок для бабусі» Корнієнка Давіда:

«Моя бабуся дуже любить квіти. Мені дуже захотілося подарувати бабусі на день народження гарну квітку. Отже, коли в нашому квітнику розквітла червона троянда, то я її зірвав і подарував бабусі. Вона подякувала, але була засмучена. Потім вона пояснила мені, що квітки живі. Їм боляче, коли їх зривають. Квітка плаче, коли їй боляче, вона боїться, бо хоче жити довго.

Після того пройшов час, ми з мамою і татом завжди даруємо бабусі на день народження квіти в горщику. Бабуся радіє подарункові. Вона розмовляє з квітами, а вони посміхаються їй!»

Аполонов Артем у творі «Весна» описав свої відчуття при карантині:

Весна – довгоочікувана пора року для всіх людей. Весною все навколо оживає, надихає і дає змогу зрозуміти, що рано чи пізно все навколо розквітне. І я вірю, що весна 2020 року переможе всі хвороби.

Незабаром люди помітять, що краса – це травичка з россою, пташка, яка співає на підвіконні, це квіти, які дарують свою красу і аромат.

Але ця весна стала для мене особливою. Я став цінити те, що для мене було звичним. Я зрозумів, що треба цінити похід до школи, живе спілкування, треба цінити ковток свіжого повітря та аромат квітів без маски. Я ХОЧУ ЖИТИ НЕ ОНЛАЙН!

І на завершення «Історія про дельфінів» Мігорян Дар'ї:

Дельфіни – це дивні створіння природи. Їх можна зустріти в морях та океанах. Наша сьогоднішня історія почалася з того, як чотири друга дельфіни бавилися поблизу одного із середземноморських островів. Вони полюбляли разом плавати наввипередки або разом вистрибнути високо з води та пірнути так, щоб доторкнутися до морського дна.

Сьогодні друзі дельфіни вирішили відпливти далі від дозволеного місця. Пірнувши під воду, вони побачили затонулий корабель. Їхньому здивуванню не було меж. Друзі переглянулися між собою та направилися в бік корабля. Старий велетенський корабель лежав на морському дні, деінде покритий водоростями та мав велетенську пробоїну.

Дельфіни занурилися в корабель і раптом з глибини почули тихий плач. Їм стало моторошно, але вони вирішили пливати на звук. Як же вони здивувалися, коли побачили маленького пораненого та знесиленого дельфінчика. Друзі дельфіни вирішили розділитися – двоє залишилися на місці, а решта відправилися за допомогою.

Виявилося, що на сім'ю маленького дельфінчика напали велетенські акули. Малюку довелося тікати, щоб не потрапити до зажерливих акул.. А ось що сталося з сім'єю він не знає.

Малюка врятували! Він став одужувати та набиратися сил. Й хоча нові

друзі намагалися замінити сім'ю, йому все одно було сумно. Одного дня на малюка чекав великий сюрприз. Нові друзі розповіли по всьому Середземномор'ю історію малюка, і їм вдалося знайти сім'ю дельфінчика. Сім'ї в той страшний день пощастило. Вони відбилися від акул.

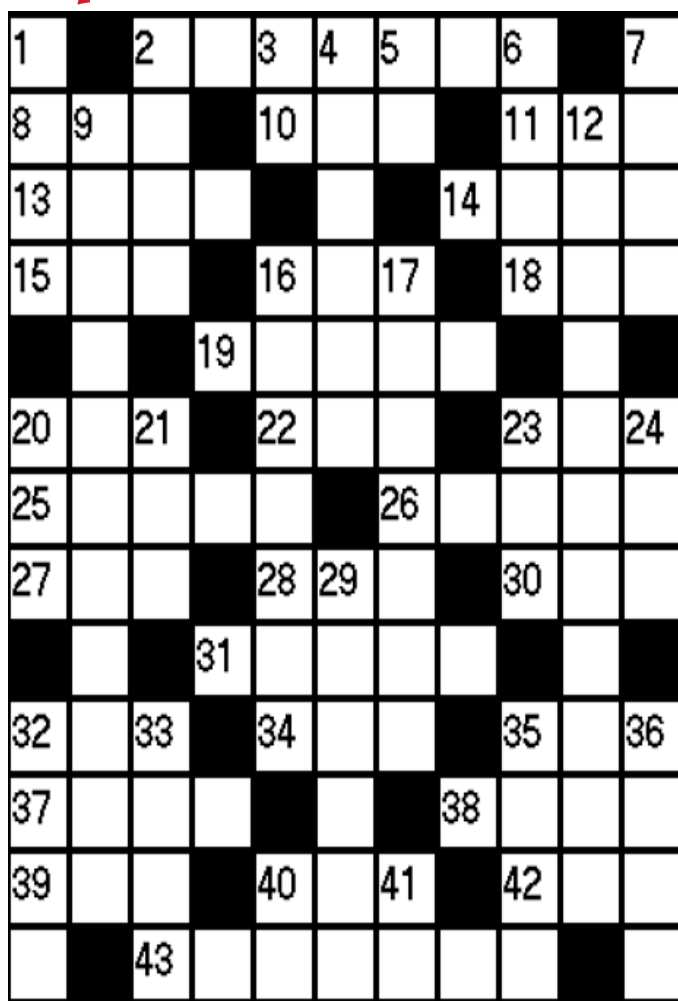
Немає більшого щастя на світі, коли сім'я через великі терни та перешкоди залишається разом.

Маю надію, що творчість учнів Верхньодніпровського ліцею № 5 зацікавить читачів і учні, відчувши підтримку, не зупиняться на досягнутому. Можливо, що хтось із них зможе стати письменником. Але найголовніше те, що вони, вивчаючи рідну мову, вчать ще й відображати навколишній світ у його прекрасних проявах людяності, дружби й любові до рідної землі та усвідомити, хто вони є у цьому світі. А це впливає на виховання патріотизму й любові до України. Звичайно ж у всьому цьому величезна заслуга Аліни Миколаївни Храпко, їхньої вчительки, котра зуміла розбудити в дітях потяг до творчості, а в батьків підтримку й гордість за своїх талановитих дітей.

Євген Безус, член НСПУ

Кросвод від "Бористену"

За горизонталлю:

2. Лікар. 8. Марка рад. літаків. 10. Штат у США. 11. Жаба. 13. Манера, стиль. 14. Шнур для підпалювання пороху. 15. Місто у префектурі Ойта в Японії. 16. Не роздріб. 18. Варіант есперанто. 19. Екваторіальне сузір'я. 20. ...-сяк. 22. Звуконаслідування, що передає котяче нявкання. 23. Шифр. 25. Далекосхідний оселедець. 26. Канадський хокеїст, центральний нападник. 27. Неосвітлений простір; темрява. 28. Представник народності іранської мовної групи, що живе в Азербайджані, Дагестані, Ірані. 30. Місто на півночі Латвії, розташоване на кордоні з Естонією. 31. Повсякденність. 32. Руда фарба. 34. Сьома літера грузинської абетки. 35. Живописець Наполеона. 37. Ім'я Барбюса. 38. Місце повороту ріки. 39. Те саме, що тяга. 40. Південна вічнозелена деревна рослина родини лілійних з довгим колючим листям і жовтуватобілими квітками. 42. ...-ацтецькі мови. 43. Фахівець з органічної хімії.

За вертикаллю:

1. Муніципалітет у Франції, у регіоні Франш-Конте, департамент Жура. 2. Живий андезитобазальтовий стратовулкан на острові Сицилія висотою близько 3380 метрів. 3. Загальна назва киргизької інструментальної музики усної традиції. 4. Нездійсненна мрія. 5. Театр «...-Скала». 6. В Україні та деяких інших країнах — ввічлива форма звертання або називання стосовно до осіб жіночої статі. 7. Ввічливе звертання до тестя, свекра. 9. Повчання. 12. Гідравлічний апарат. 16. Інфекційне захворювання, переносниками якого є птахи. 17. Товстий чоловік, хлопець. 20. Ім'я американського кінорежисера, мультиплікатора, письменника, відомого ексцентрика та естета Бертон. 21. Останній правитель I династії Раннього царства Давнього Єгипту (бл. 2890 до н. е.). 23. Слово жаби. 24. Місто та муніципалітет у Франції, у регіоні Центр, департамент Ер і Луар. 29. Алфавіт, азбука. 32. Український будинок. 33. Судно Ясона. 35. Німецький композитор, представник музичного класицизму. 36. Муніципалітет у Франції, у регіоні Франш-Конте, департамент Жура. 40. Одеська газета. 41. Назва серії літаків авіаконструктора Антонова.

НАША ЦЕРКВА

Видання Благословив Архидієскон і Митрополит Києва - Матері міст Руських,
Галицький, Патріарх всієї Руси-України, Свято-Успенський Києво-Печерської та
Почайвської Лаври Священноархімандрит ФІЛІПЕТ

Релігійний додаток часопису "БОРИСТЕН" № 27 (2023)

*Архистратиг Михаїл не лише
очолює вірних ангелів, але також
допомагає людям, які зі зброєю в
руках захищають правду і добро, —
Митрополит Епіфаній*

Дорогі брати і сестри! Слава Ісусу Христу!

Сердечно вітаю всіх зі святом на честь собору Архистратига Михаїла та інших небесних безплотних сил. Окрім загального прославлення православними християнами начальника небесних воїнств ми маємо нині також особливий привід для радості. Адже для нашого Золотоверхого монастиря і для цього відродженого з руїн кафедрального собору це свято є престольним і щороку ми його особливо вишановуємо, прославляючи архангела Михаїла, як нашого небесного заступника.

Михаїл є одним з найвищих ангелів Божих, тобто безтілесних розумних і вільних духів, які були сотворені для служіння і виконання волі Творця, через що мали зростати у досконалості та блаженстві. Але серед усіх ангелів Михаїл має особливе служіння та покликання – він є начальником небесних воїнств, грецькою мовою – архистратигом.

Чому він так іменується? Адже жоден інший з архангелів, тобто ангельських начальників, вищих служителів Божих, не носить такого звання. Це іменування він отримав після того, як очолив вірних Богу ангелів у їхній битві з ангелами, які впали, які спокусилися і стали послідовниками сатани.

Бо саме іменування «начальник небесних воїнств» вказує нам на битву, на боротьбу, на протистояння. Хто ж є сторонами цієї битви і кому протистойть воїнство небесне? Воно протистойть злу, яке приніс у світ колись найвищий з ангелів, а після падіння – противник Божий, який іменується сатаною і дияволом.

Як і всі ангели, сатана від початку був сотворений Богом і був добрим духом, наділеним від Господа великими дарами та могутністю. Але споглядаючи самого себе, свою велич і славу, цей вищий ангел, який іменувався Люцифером, тобто носієм

світла, загордився. Він подумав про самого себе, що може стати богом без Бога. Що може сам собою існувати, нікому не підкоряючись, але навпаки – підкоряючи собі інших ангелів, які би йому, а не Творцю, стали би служити, як своєму богові.

І коли через власну гординю Люцифер вчинив перший гріх і вніс до творіння Божого розлад і розділення, тоді він також спокусив на відпадиння від Господа частину ангелів. Точне число ангелів, які відпали, невідоме, як не відоме і загальне число ангелів. Але деякі отці вважають, що до третини ангелів спокусилися диявольським облещенням. «Тепер я для вас буду як бог» – спокушав їх сатана. Але серед вірних Господу ангелів один з найвищих промовив: «Хто є таким, як Бог?», тобто що немає нікого подібного до Бога Всевишнього. Він – один Творець, Він один всемогутній і всевідаючий. І не може творіння, навіть наділене великою силою і владою, бути рівним Творцеві.

Біблійною давньою єврейською мовою слова «Хто, як Бог» звучать як Михаїл. Тобто ім'я архангела, яке ми вживаємо, не було його відпочатковим, але засвоєне було йому заради його вірності Богові та його служіння, як начальника воїнств. Бо Михаїл не лише сам залишився вірним Господу і не піддався на облещення сатани, але також очолив інших вірних ангелів, ставши для них воїнським начальником у їхній боротьбі з дияволом і його рабами – бісами, тобто колишніми ангелами, які спокусилася та впали.

У цій духовній битві перемогло воїнство ангельське на чолі з Михаїлом, а сатана і біси були переможені та скинені з духовного неба. Від того часу й до кінця віку архистратиг Михаїл має особливе служіння – бути борцем проти зла та захисником правди. Він протистойть дияволу і його слугам, духам і злим людям, допомагаючи тим, хто вірний Богові, перемагати у боротьбі.

Тому, як перший воїн Господній, архистратиг Михаїл не лише очолює вірних ангелів, але також допомагає людям, які зі зброєю в руках захищають правду і добро.

Тож, шановуючи нині нашого небесного покровителя і заступника, ми прославляємо його не лише як вищого серед ангелів служителя Божого, але також і як нашого захисника. Ми просимо у нього і у всього ангельського воїнства допомоги для наших воїнів, для тих, хто зараз протистойть на полі бою слугам кремлівського диктатора, сучасного антихриста, захищаючи Україну. Ми просимо, щоби він, як начальник небесного воїнства, надихав і спрямовував у боротьбі наших українських воїнських начальників, допомагав їм долати російського агресора та перемагати у битвах за звільнення нашої рідної землі.

І ми віримо, що з Божою допомогою так само, як був скинений з небес сатана, буде скинений з кремлівського владного престолу і його вірний слуга, нинішній очільник російської імперії зла. Бо хоча зло і має велику силу та багатьох послідовників, і навіть в чомусь може досягати успіху, як досяг його диявол, спокусивши багатьох ангелів, але перемогти воно не може. Бо яку би силу не мало зло, Всевишній Бог має силу і владу непорівнянно більшу. І всі, хто вірний Господу та правді, як залишився вірним архангел Михаїл, будуть у боротьбі переможцями.

За наближення цієї перемоги та справедливого миру для України ми сьогодні особливо молимося і просимо: «Святий Архистратиже Божий Михаїле, і всі воїнства херувимів і серафимів та всі небесні сили! Допоможіть воїнам нашим перемогти російського агресора, захистити рідну землю від лютого ворога, який прийшов сюди лише для того, щоби вкрати, вбити і погубити. Надихни начальників воїнства українського і спрямуй меч у їхній руці до перемоги. Будь грізним і непереможним захисником для всіх, хто звертається до тебе і з вірою в Бога протистойть злу. І нехай силою Божою та твоїм заступництвом сатана і слуги його, видимі і невидимі, будуть зв'язані та осуджені. Щоби як у тій давній битві, коли ти переміг диявола, і у нинішніх битвах зло зазнало поразки, а Бог правди і миру був прославлений навіки!»

Амінь.

“Новини”

Митрополит Епіфаній зустрівся з командувачем Сил ТрО генерал-майором Анатолієм Баргилевичем

Предстоятель автокефальної Української Православної Церкви 11 листопада 2023 року зустрівся у своїй резиденції – Митрополичому домі з командувачем Сил Територіальної оборони ЗСУ генерал-майором Анатолієм Баргилевичем.

Під час спілкування, зокрема, йшлося про виклики в контексті триваючої боротьби проти російських загарбників та продовження плідної співпраці задля духовної підтримки українських воїнів – захисників Батьківщини.

В контексті цього Блаженніший Митрополит Епіфаній зазначив, що капелан у війську має завжди залишатися священнослужителем, духівником, молитвеником і наставником, а не просто військовослужбовцем. Бо саме в цьому, в першу чергу, його призначення і місія.

Митрополит Епіфаній взяв участь у державних заходах з вшанування пам'яті жертв Голодоморів

У День пам'яті жертв Голодоморів, 25 листопада 2023 року, Блаженніший Митрополит Київський і всієї України Епіфаній долучився до вшанування на державному рівні усіх замучених голодом українців у 1921-1923, 1932-1933 і 1946-1947 роках.

Цього дня в Успенському соборі Києво-Печерської Лаври відбувся міжконфесійний захід за участі Президента України Володимира Зеленського, усього політичного та військового керівництва держави, представників Всеукраїнської Ради Церков і релігійних організацій, дипломатів, капеланів та гостей.

Згодом учасники заходу пройшли до національного музею «Меморіал жертв Голодомору», де вшанували пам'яті тих, хто невинно загинув під час штучно організованих тоталітарним радянським режимом голодів, покладанням запалених лампад.

УП нагородила Митрополита Епіфанія за внесок у перемогу України

Редакція "Української правди" вперше за 23 роки представила свій рейтинг – сотню лідерів-українців, які роблять внесок в перемогу України та розбудову державності в різних сферах.

Зазначимо, що «Українська правда» публічно відзначила тих, хто є прикладом мужності та стійкості, хто наближає спільну перемогу, хто докладає зусиль, щоб Україну не забували у світі, а також тих, хто продовжує гідно виконувати свою роботу і допомагає армії.

Під час церемонії нагородження Блаженніший Митрополит Епіфаній звернувся до присутніх із Першосвятительським словом.

«Ми говоримо сьогодні з вами про лідерство. А лідерство – це поняття не одиночне. Це поняття збірне, я би сказав, соборне чи множинне. Тому що немає лідера без команди, немає лідера без згуртованих поруч, немає пастиря без пастви.

Зараз на всіх нас із вами – і на лідерах, і на командах, на кожному – лежить велика відповідальність: зберегти великий Божий дар свободи і незалежності, утвердити його, примножити і передати наступним поколінням. Тому будемо кожен на своєму місці робити все від нас залежне для того, щоб наближати нашу спільну перемогу. Слава Богу за все і слава Україні», – сказав Митрополит Епіфаній.

Фундація імені Івана Багряного За Українську Україну!

З метою популяризації ідей, творчості та життєвої державницької настанови визначного українця Фундація Івана Багряного (США) та Всеукраїнський щомісячник «Бористен» заснували Відзнаку імені Івана Багряного. Щороку лауреатами стають люди, чії досягнення стали помітними й особливими в різних сферах діяльності: письменники, громадські діячі чи просто жителі міста, які роблять свій особистий внесок у розбудову українського суспільства.

Фундація імені Івана Багряного — неприбуткова добродійна корпорація української діаспори США, утворена з метою впровадження ідей Івана Павловича Багряного через публікацію і поширення його творів, видання книжок, близьких його ідеям